

28 de Diciembre de 2011

Josep Miró i Ardèvol

La commemoració del centenari de Joan Maragall

Segueix-me a Twitter: @jmiroardevo

Aquest any que està a punt d'acabar es commemora el centenari de la mort de Joan Maragall així com el 150 aniversari del naixement del poeta. Joan Maragall va ser una veu d'especial relleu a la Catalunya i Espanya de finals del segle XIX i principis del segle XX. La seva qualitat poètica és inqüestionable i sobrepassa les fronteres de la llengua en la que va escriure, el català. Però així mateix és un prosista d'extraordinària qualitat amb una veu que il·lumina els temps regirats d'aquell període, una veu cristiana que aporta com a tal una visió singular que resulta incòmoda en moltes ocasions.

He de dir que aquest centenari no ha tingut el ressò que es mereixia. No només per la qualitat de la seva obra, sinó també per la seva significació i el molt que pot aprofitar-nos avui en dia. **Joan Maragall va obrir el que va ser el precedent del diàleg intel·lectual entre Catalunya i Castella**, i la seva correspondència amb Unamuno ha merescut una atenció particular perquè d'ella es poden extreure consideracions amb un interès que segueix sent absolutament vigent. Jon Juaristi es queixava de la poca ressonància que havia tingut aquest centenari en l'àmbit espanyol, i una cosa semblant feia el periodista José Antonio Zarzalejos. És cert, exceptuant una exposició a la Biblioteca Nacional, 'Joan Maragall, la paraula il·luminada', duta a terme per l'Agència Cultural Espanyola en col·laboració amb la Institució de les Lletres Catalanes, res més s'ha produït, a excepció d'una iniciativa realitzada a Madrid però a càrrec de la Generalitat de Catalunya. Molt poca cosa. I sobretot molt poca cosa des del punt de vista d'haver utilitzat aquest any per restablir el diàleg intel·lectual entre castellans i catalans. L'última ocasió en què es va celebrar una cosa semblant va ser fa ja un munt d'anys, en els primers anys del Govern de Jordi Pujol a la Generalitat de Catalunya, en plena Transició.

A Espanya, a la cultura espanyola, segueix havent-hi una sordesa excessiva per a totes aquelles veus que no sorgeixin de la llengua castellana, tot i que persones tan importants per a la cultura d'aquest país com el mateix Maragall, com Salvador Espriu, com Carles Riba, com Josep Pla, i tants altres ho engrandeixin.

Cal dir també que **la celebració a Catalunya, evidentment dotada de molta més força, no ha estat a l'altura del que es mereixia un personatge de la seva rellevància històrica**. Ha tingut de fet més ressò popular que institucional. En aquest sentit, el Govern de Convergència i Unió, potser excessivament atrapat pel problema financer, ha prestat poca atenció a una de les figures emblemàtiques de Catalunya. Val a dir al seu favor que la programació bàsicament venia heretada, és a dir, havia estat prevista com és lògic en l'any anterior i fins i tot una mica abans pel govern Tripartit, a qui la figura de Maragall certament no li resultava còmoda. Ni per Esquerra Republicana, ni per a Iniciativa, ni tan sols per a un sector del Partit Socialista l'autor de *La ciutat del perdó* resultava un símbol que s'integrés amb facilitat amb la seva tan particular i sectària visió de la memòria històrica.

Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians i membre del Consell Pontifici per als Laics